

LBRIS

We know
books

101 DE PILDE

*A fost odată
un om...*

*Culegere de pilde și
povestiri creștinești*

Traducere din limba rusă
Diana Hristisean

editura
Σοφία

București

Cuprins

Prefață	7
Despre credință și necredință.....	9
Despre rugăciune și pronia Domnului.....	17
Despre ispită, păcat și pocăință	27
Despre îndreptarea propriei vieți	35
Despre milostenie, zgârcenie și bogăție	43
Despre înțelepciune și naivitate.....	51
Despre iubire, bunătate și iertare.....	59
Despre prietenia adevărată și cea părelnică.....	69
Despre adevăr, minciună și înșelăciune	73
Despre scopul și sensul vieții.....	75
Despre invidie, răbdare și muncă	85
Despre judecare și vorbire în deșert	91
Despre mândrie și smerenie.....	97

Despre credință și necredință

1

Un om a întrebat odată un înțelept:

– De ce, adică, sunt dator să respect cele zece porunci, când n-am din asta nici un câștig?

– Când ești bolnav, chemi un doctor, iar doctorul îți dă leacuri, îi răspunse starețul. Oare înțelegi de fiecare dată de ce-ți oferă un anumit medicament și nu altul? Nu, dar ai încredere în doctorul care-ți tratează trupul, luând medicamentul prescris. De ce oare te încrezi mai puțin în Dumnezeu, în Tămăduitorul sufletului tău?

2

Un propovăduitor a ajuns odată într-un sat plin de necredincioși.

O mulțime de tineri l-au înconjurat și au început să râdă de el, întrebându-l unde șade Atotputernicul și Nevăzutul Dumnezeu pe Care atât de mult Îl cinstește.

În loc de răspuns, propovăduitorul a cerut să i se aducă o cană cu lapte.

Când i s-a pus în față cana cu lapte, monahul nu s-a grăbit să bea din ea, ci și-a ținut privirea asupra-i și a început să o scruteze cu o curiozitate vădită. Tinerii deveniră nerăbdători, întrebările lor erau tot mai sâcâitoare.

Atunci monahul le-a zis:

– Toți zic că laptele conține unt, dar în această cană, cât m-am silit, tot n-am văzut untul.

Tinerii au început să râdă de naivitatea lui.

– Ce neghiob ești! Desigur, fiecare picătură de lapte conține unt, asta-l face atât de hrănitor. Dar pentru a obține și a vedea untul, trebuie întâi să fierbi laptele, apoi să-l răcești, pe urmă să adaugi covăseală, să aștepți câteva ore până se încheagă, apoi să-l bați și la urmă să extragi bucata de unt care se va arăta la suprafață.

– Așa deci! a zis propovăduitorul. Atunci mi-e mult mai simplu să vă explic unde sălășluiește Dumnezeu. El e peste tot, și numai datorită Lui noi existăm. Dar, pentru a-L vedea și a-L înțelege, și voi ar trebui să urmați cu râvnă, cu strictețe și

încredere regulile prescrise. Atunci, la sfârșitul ostenelii, veți putea simți milostivirea și puterea Lui.

3

Un frizer, tunzându-și clientul, se luă cu el la vorbă despre Dumnezeu.

– Dacă Dumnezeu există, de unde atâția oameni bolnavi? De unde atâția copii ai străzii și războaie nedrepte? Dacă Dumnezeu ar exista cu adevărat, n-ar fi nici suferință, nici durere. E greu să-ți imaginezi un Dumnezeu iubitor Care ar îngădui toate acestea. De aceea eu nu cred în existența Lui.

Atunci omul i-a zis frizerului:

- Frizerii nu există.
- Cum așa? se miră frizerul. Unul dintre ei stă acum în fața dumneavoastră.
- Nu! a exclamat clientul. Frizerii nu există, în caz contrar, n-ar fi atâția oameni netunși și nebărbieriți, exact ca omul acela ce trece acum pe stradă.
- Păi, om bun, problema nu e la noi! Pur și simplu unii oameni nu vin la frizer.
- Tocmai asta e problema! a confirmat clientul. Asta vă spuneam: Dumnezeu există. Însă oa-

menii nu-L caută și nu vin la El. Iată de ce în lume este atâta suferință și durere.

4

Până să pună creionul în cutie, meșterul de creioane i-a zis:

– Înainte de a pleca în lume, trebuie să iei aminte la patru lucruri importante.

În primul rând, să știi că vei putea face mult bine numai în cazul în care vei permite Cuiva să te țină în mâna Lui. Într-al doilea, din când în când te vor ascuți și va trebui să suporti durere, însă asta e spre binele tău. În al treilea rând, vei putea să corectezi greșelile comise. În al patrulea rând, ține minte că cea mai importantă parte a ta se află în interiorul tău.

5

Un francez însoțit de un arab creștin călătorea prin deșert. Zi de zi arabul nu uita să îngenuncheze pe nisipul fierbinte pentru a se închina lui Dumnezeu și a striga către El.

Într-o seară, francezul necredincios l-a întrebat pe arab:

– De unde știi tu că Dumnezeu există?

Însoțitorul s-a gândit o clipă și i-a răspuns:

– De unde știi eu că Dumnezeu există? Dar zi-mi pe ce se bazează convingerea ta că noaptea trecută pe lângă cortul nostru a trecut o cămilă și nu un om?

– Păi, asta se vede după urme, îi răspunse mirat francezul necredincios.

Atunci, arătându-i cu mâna spre soarele la apus, care și-a revărsat razele peste tot orizontul, arabul i-a spus:

– Acestea nu sunt urme de om.

6

Într-un sat bolșevicii închideau biserica. Mulțimea mâhnită și tăcută se uita la distrugerea lăcașului sfânt, la bolșevicii ce aruncau icoanele afară.

– Nu e Dumnezeu! Dumnezeu nu există! Ia uitați-vă, striga un comisar și începu să tragă cu pușca în pereții bisericii și în chipurile sfinților. Vedeți? Unde-i Dumnezeul vostru? De ce nu mă pedepsește?

– Deja te-a pedepsit! se auzi un glas din mulțime, ți-a luat mințile.

7

Odată, după un naufragiu, un european a fost scos de valuri pe o insulă din partea sudică

a Oceanului Pacific. Această insulă era populată de aborigeni, care s-au dovedit a fi inteligenți, ospitalieri și, pe lângă toate, mărturiseau credința creștină.

Seara, căpetenia tribului l-a invitat pe supraviețuitor la cină în coliba sa. La masă se aprinse o discuție despre folosul civilizației.

Oaspetele a început să-i povestească cu înflăcărare căpeteniei tribului ce îmbunătățiri pot fi implementate în viața insulei și cum acestea pot schimba viața tribului său.

– Însă credința voastră va fi un obstacol în calea progresului! își încheie el discursul.

– Ai dreptate, prietene, credința ne-a schimbat considerabil modul de viață. În alte vremuri, oamenii mei n-ar fi stat de vorbă cu tine, ci te-ar fi mâncat la cină. Crezi c-ar trebui să renunțăm la credință?

8

S-au luat la vorbă odată, în pântecul unei femei însărcinate, doi prunci. Unul dintre ei era credincios, iar altul s-a dovedit a fi necredincios.

– Crezi în viața de după naștere? îl întreabă pe fratele său pruncul necredincios.

– Desigur, îi răspunse acela. E clar că viața după naștere există. Suntem aici doar pentru a

prinde puteri ca să fim pregătiți pentru ceea ce ne așteaptă pe urmă.

– Vorbești prostii, i-a tăiat-o fratele. Nu poate fi nici un fel de viață după naștere. Îți poți închipui măcar cum va arăta?

– Nu știu toate detaliile, a spus pruncul credincios, dar am încrederea că acolo va fi mai multă lumină. Poate că în viața aceea vom putea merge și mânca de-sine-stătător.

– Ce aiureală! îi ripostă fratele. Este imposibil să mergi și să mănânci cu gura ta. Este ridicol să vorbești despre asta. Avem cordonul ombilical, el ne hrănește. Viața noastră e cordonul ombilical, el e atât de scurt, încât nu mai are rost să te gândești la altceva.

– Dar acolo va fi cu totul diferit, a răspuns pruncul credincios. În orice caz, acolo o vom vedea pe mama și ea se va îngriji de noi.

– Pe mama? Tu crezi în mamă? Și unde se află ea?

– Ea este peste tot, în jurul nostru, noi ne aflăm în ea. Datorită mamei ne mișcăm și trăim. Fără ea, noi pur și simplu nu am fi existat.

– Ce nerozie! Eu n-am văzut nici o mamă, de aceea pentru mine este evident că ea nu există! a exclamat pruncul necredincios.

LBDIS

We know
books

— Iar eu știu sigur că ea există, a zis cel credincios. Uneori, când împrejur e liniște, poți să auzi cum cântă și să simți cum ne mângâie. O să vezi, viața noastră adevărată va începe abia după ce ne vom naște.

Despre rugăciune și pronia Domnului

9

Pescarul transporta cu barca un om. Pasagerul îl tot grăbea pe vâslaș:

– Hai mai repede, întârzii la muncă!

Și în acel moment a zărit că pe o vâslă era scris „roagă-te”, iar pe cealaltă, „ostenește-te”.

– Pentru ce-i asta? întrebă el.

– Pentru aducere-aminte, răspunse pescarul. Ca să nu uit că trebuie să mă rog și să mă ostenesc.

– Păi, să te ostenești, este clar, toți trebuie să muncim, dar să te rogi... (omul a dat din mână a lehamite), să te rogi nu e neapărată nevoie.

– Nu-i neapărat, zici? întrebă încă o dată pescarul și scoase din apă vâsla cu inscripția „roagă-te”, vâslind numai cu una.

Atunci barca a început să se învârtă pe loc.

– Acum vezi ce-nseamnă munca fără rugăciune? Ne învârtim pe loc fără să înaintăm.

De aici reiese un lucru: ca să înoți cu izbândă în marea furtunoasă a vieții, trebuie să ții bine două vâsle: rugăciunea și osteneala.

10

Într-un oraș se-ntâmpla să fie secetă. Vara era în toi, și preotul i-a chemat pe locuitori să vină în dimineața următoare să se roage pentru ploaie. A venit tot orașul și toți se amuzau pe seama unui băiețel care venise cu umbrela. Râdeau și-l întrebau:

– Prostuțule, pentru ce-ai adus umbrela? O vei pierde, doar vezi că nu plouă!

– Dar eu m-am gândit că dacă vă veți ruga, atunci va ploua, a răspuns băiețelul.

11

Cuviosului Ambrozie de la Optina îi plăcea să povestească așa o pildă:

– Un bărbat mergea cu căruța prin târg. Împrejur o mulțime de oameni, vorbăraie, gălăgie, îmbulzeală. Dar el nici nu se uita prin părți, numai își mâna încetișor calul: „De-de! De-de!” Așa, încet-încet, a străbătut toată piața.

Tot așa să faci și tu: orice ar spune gândul, tu să-ți vezi de lucrarea ta – roagă-te și mergi înainte.

12

A fost odată un om. Într-o zi, când se pregătea să plece la lucru în vie, i-a zis soției sale:

– Mâine dis-de-dimineată o să plec la vie.

– Dacă va îngădui Dumnezeu, te vei duce, răspunse soția.

– Va îngădui Dumnezeu ori nu, zise bărbatul, oricum voi pleca.

Dimineața devreme, pe întuneric, el a ieșit din casă și s-a îndreptat spre vie. Însă pe drum a început să plouă cu găleata, și el a fost nevoit să se întoarcă acasă. Când omul a ciocănit la ușă, soarele încă nu răsărise.

– Cine e? a întrebat soția.

– Dacă este îngăduit de Dumnezeu, răspunse el, atunci sunt eu, soțul tău.

13

Un om ce a supraviețuit unui naufragiu a fost scos de valurile oceanului pe o mică insulă nelocuită. El a fost singurul supraviețuitor și acum se ruga întruna la Domnul să-l salveze. În fiecare zi, el scruta orizontul, sperând să vadă în zare